

How Connected Can Humans Be?

From a talk by Tim Jackins at the
East Coast North America Leaders' Workshop, December ۲۰۲۱

Farsi Translation
Vida Mozafarieh

انسان ها چقدر میتوانند به هم مرتبط باشند؟

از سخنرانی: تیم جکینز
در کارگاه سواحل شرقی رهبران آمریکای شمالی،
دسامبر ۲۰۲۱

ترجمه فارسی
ویدا مظفریه

باید دریابیم که انسان ها چقدر میتوانند باهم مرتبط باشند. بدلیل تخلیه نکردن آزدگی ها، هنوز هیچکس این فرصت را نداشته است که کاملاً در آن زمینه و شرایط قرار داشته باشد و جلو برود. ما سعی می کنیم کاری را انجام دهیم که قبلاً هرگز اتفاق نیافته است.

درتلاش هستیم که به اندازه کافی افراد تخلیه کنند تا عقلانیت و منطق بر رفتار و ارتباطات آنها مسلط باشد. و توانسته ایم اینکار را به اندازه کافی انجام دهیم تا چیزی متفاوت از آنچه قبلاً اتفاق افتاده است، شروع به وقوع کند.

میخواهیم جوامع ما برای همه خوب باشد. برای اینکه آنها را به این شکل بسازیم، باید بتوانیم ارتباط کامل تری داشته باشیم و با طیف وسیع تری از مردم ارتباط واضح تری برقرار کنیم.

تلاش برای نصب جوامع بهتر بر روی مردم کارساز و ممکن نیست. آماده کردن افراد برای کمک به ایجاد جوامع بهتر، احتمالاً تنها چیزی است که منجر به تغییر پایدار می شود. همه ما آرزوی انتقال سریع به چیزی را داریم که برای همه مفید باشد. نمیدانم که درحال حاضر این چگونه ممکن است. اما کاری که ما انجام میدهیم منجر به چیزی می شود که میتواند آنرا محقق کند.

باید آزدگی های اولیه ای که مانع از برقراری ارتباط عمیق تر با مردم می شود تخلیه و برطرف کنیم، ما اگر همان شادی اشتیاق و علاقه به افراد دیگر را داشتیم که یک کودک پنج ساله دارد، آرسی خیلی بهتر گسترش می یافت. ما نیز لذت بیشتری میبردیم.

ما درحال تلاش برای تغییر بزرگ در عملکرد گونه خود هستیم و این نیازمند یک تغییر بزرگ در مکان هایی است که در اوایل زندگی آزرده شدیم. هر کاری که انجام داده ایم از این ایده پشتیبانی میکند که چیزیکه ما را متوقف میکند آزدگی هایی است که میتواند با منابع و توجه و کار کافی تخلیه و برطرف شود.

همه چیز به جلو اشاره میکند. ما فقط باید کار را انجام دهیم. ما بخوبی میدانیم که چگونه آن را شروع کنیم. همه ما آن را به شکلی شروع کرده ایم. اما از آنجایی که آزدگی های اولیه زمانی اتفاق افتاد که ما بسیار منزوی بودیم، ما هنوز در مورد آن ها سردرگم و کمی تردید داریم. بنظر می رسد که ما حاضریم آزدگی ها را تحمل کنیم زیرا احساس میکنیم نمیتوانیم آنها را تغییر دهیم. زیرا هرگز نتوانستیم. یک سردرگمی و فرق بزرگ بین گذشته و حال.

آن موقع نتوانستیم این کار را انجام دهیم. ما هیچ شانس و موقعیتی نداشتیم. شرایط اجازه نمیداد. این شکست و تقصیر ما یا خانواده های ما نبود. ما اکنون به شرایطی نزدیک میشویم که به ما اجازه میدهد آزدگی ها که از همان روزهای اولیه با آن زندگی کرده ایم را تخلیه کنیم و از بروز آزدگی ها برای نوزادان جدید جلوگیری کنیم.